

til den Art Bestemmelser, som Kjøbstadkommissionen mente, at det var rigtigt at give, for at forhindre Misbrug af den ved Næringsloven givne Frihed. Det er efter Flertallets Udvikling klart, at der her kun er Tale om at forebygge en Misbrug, og jeg tror, at dette kan forebygges, naar man vedtager Forslaget. Ligeledes skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget under Nr. 5, idet jeg tilføjer, at Administrationen ikke hidtil har troet, at Næringslovens Bestemmelse kunde fortolkes anderledes, end stet er i Forslaget. Ministeriet har ikke anset Vedkommende for at være berettiget til gjentagende ved Auktion at bortfølge de i Paragrafen omhandlede Varer, naar han foresten ikke var handelsberettiget.

Svad nu Spørgsmaalet om Markederne angaar, da neger jeg ikke, at det væsentlig er paa Foranledning af en Indstilling fra Kommissionens Flertal, at jeg har optaget Bestemmelsen i § 8; min ærede Medlemmer ville ogsaa se, at jeg ikke har optaget den uden Betænkelighed, idet jeg har medtaget et Korrektiv for at give Forhold, der maasse nu ere knyttede noget mere til Markederne, end man maatte anse det for ønskeligt, Tid til at afsi alle sig. Jeg har i Righed med, hvad der ellers ved slige Leiligheder er stet, sat 10 Aar som Afviklingsperiode. Smidertid tror jeg, at Markederne i det Hele ikke ere anbefalelige, navnlig af Hensyn til deres Følger, og forsaavidt man har sagt, at de skulde være nødvendige for Kjøbstædernes Handlende, saa kan dette i alt Fald ikke gjælde om Handlende i de Kjøbstæder, hvor Markederne holdes; thi disse have jo Leilighed til til enhver Tid at udsi alle deres Varer og sælge dem, hver Gang Folk komme til Byen. Men jeg kan ikke benægte — og det har for mig været en Betænkelighed —, at det maasse for Gaandværkerne paa Landet stundom kan have sin Bænkelse, naar Markederne ophøre, at blive af med saadanne Ting, som de ikke have Bestilling paa, men som de lave paa egen Risiko for at udfylde deres Tid. Om dette Hensyn imidlertid er tilstrækkelig stærkt, og om det ikke skulde være muligt for Folk paa Landet, naar Arbeidet er godt, at blive af med deres Varer paa en ligesaa fordelagtig Maade som nu, uden at have Markeder at ty til, tvivler jeg dog meget paa, og jeg har i alt Fald troet at maatte se bort fra den Slags Betragtninger og tilraade, at Krammarkederne ophøre efter Udløbet af en vis Overgangs-tid. Ærede Medlemmer ville ogsaa have set af de Erklæringer fra de kommunale Repræsentationer, der have foreligget Kjøbstadkommissionen, at kun 13 af disse Repræsentationer have udtalt sig for at beholde Markederne, medens alle de andre enten have været imod dem eller i alt Fald været saa tvivlrådige, at de ikke have turdet stemme for deres Bibeholdelse. Et æret Medlem vilde have, at Afgjørelsen af dette Spørgsmaal skulde henlægges til Kommunalbestyrerne, men det kan jeg ikke indlade mig paa. Det ved-

kommer ikke Kommunalbestyrelsen alene, om der blive Markeder eller ikke, men det er en Afgjørelse, som Ministeriet maa hævde for sig, forsaavidt man ikke ved Lov vil afgjøre, at Markeder overhovedet skulde ophøre. Jeg kan altsaa ikke anbefale det af Mindretallet under Nr. 6 til § 8 stillede Forslag. — Svad det af Flertallet under Nr. 7 stillede Forslag angaar, da betragter jeg det væsentlig som en Redaktionsændring med den Tilføielse, at visse Straffe ikke blot skulde være tilstrækkelig Motiv til at negte Vedkommende Næringsbevis eller Borgerkab eller Bevilling, men at Næringsbevis osv. ogsaa skal fortabes, naar de samne Omstændigheder indtræde, efter at Vedkommende har opnaaet dem. Jeg anser egentlig det Gul i Lovforslaget, som Forslaget fylder, for at hidrøre fra en Forglemmelse, og jeg har derfor ikke Noget at erindre imod Forslaget. — Svad Vædringsforslaget under Nr. 8 angaar, da hænger det jo, som det er blevet sagt af det ærede Medlem, der har talt paa det fraværende Mindretals Begne, sammen med Vædringsforslaget under Nr. 1 og maa dele Skjæbne med dette.

Jeg kommer nu til et Vædringsforslag under Nr. 9, der af det ærede Mindretal er stillet til § 13, og skal i Overensstemmelse med, hvad den ærede sidste Læser udtalte, sige, at jeg for mit Vedkommende slutter mig til det. Det ærede Thing vil maasse erindre, at jeg ved Sagens 1ste Behandling udtalte, at det at give Slip paa Bevillingsmyndigheden var en af de Ting, som jeg mest modstræbende var gaaet ind paa. Ikke fordi Indenrigsministeriet har brugt denne Myndighed i noget stort Omfang eller haat nogen særdeles Glæde af at bruge den, det har tværtimod som oftest i saa Henseende ladet sig lede af de Erklæringer, man indhentede fra de stedlige Myndigheder, og da navnlig fra de tilgrænsende Kjøbstæder; men jeg tilstaa dog, at jeg har en vis Frygt for, at jeg, hvis man vil følge den Vej, den ærede Ordfører antydede, at sætte „stedlige Forhold“, forsaavidt man derved bestemt vil frenhæve, at Kjøbstædernes Udtalelser skulde have nogen afgjørende Vægt, da ikke vil kunne følge med; men fordi jeg erkjender, at naar der gjennem en lang Række af Aar i Kraft af en Bevillingsmyndighed, som man anser fornøden, og som man maa erkjende er brugt med stort Maadehold, har uddannet sig visse Tilstande, som ikke kunne ordnes gennem Lov, vil det ikke være rigtigt, om man vilde unnlade at bevare disse Tilstande, naar det stemte med Beboernes Læve. Jeg skal derfor anbefale det ærede Thing at vedtage det Vædringsforslag, der af det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Griffen) er stillet i Stedet for Vædringsforslaget under Nr. 9, og jeg finder ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at gjøre den Redaktionsændring, som den ærede Ordfører har anbefalet. Resultatet vil jo ellers blive dette, at naar en Mand f. Ex. havde Privilegium paa Detailhandel — lad mig nævne et Exempel, som maasse ligger den ærede Ordfører nær — i